

6. Пренос власништва на државним записима врши се другог дана након уписа државних записа на одговарајуће рачуне хартија од вредности који се воде код Централног регистра, а по потреби пренос власништва се може вршити и након тога.

7. Номинална вредност државних записа који нису продати до 31. децембра 2015. године, преноси се са емисионог рачуна на рачун окончања емисије Републике Србије у Централном регистру.

8. Ова одлука ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у „Службеном гласнику Републике Србије”.

05 број 424-6787/2015
У Београду, 27. јуна 2015. године

Влада
Председник,
Александар Вучић, с.р.

4115

На основу члана 5. став 3. Закона о јавном дугу („Службени гласник РС”, бр. 61/05, 107/09 и 78/11) и члана 43. став 1. Закона о Влади („Службени гласник РС”, бр. 55/05, 71/05 – исправка, 101/07, 65/08, 16/11, 68/12 – УС, 72/12, 7/14 – УС и 44/14).

Влада доноси

ОДЛУКУ

о емисији државних записа Републике Србије

1. Република Србија емитује државне записе, ради финансирања буџетског дефицита и рефинансирања доспелог дуга.

2. Основни елементи државних записа из тачке 1. ове одлуке су:

Емитент	Република Србија
Износ емисије	10.000.000.000 динара
Номинална вредност	10.000 динара
Датум емитовања	23. септембар 2015. године
Датум салдирања	25. септембар 2015. године
Датум доспећа	30. септембар 2016. године

3. Државни записи емитују се у нематеријализованом облику и региструју код Централног регистра, депоза и клиринга хартија од вредности АД Београд (у даљем тексту: Централни регистар).

4. Државни записи гласе на име.

5. Јединствена продајна цена државних записа утврђује се приликом примарне продаје записа на аукцији, на бази извршне стопе приноса.

Износ продајне цене државних хартија од вредности емитованих у форми записа израчунава се по формули:

$$\text{Продајна цена} = \frac{\text{номинална вредност}}{\left(1 + \text{извршна стопа приноса} \times \frac{\text{број дана}}{360}\right)}$$

Извршна стопа приноса исказује се са три децимале на годишњем нивоу.

Укупна продајна вредност понуде представља производ продајне цене наведене у понуди и количине државних хартија од вредности које учесник на аукцији намерава да купи.

6. Пренос власништва на државним записима врши се другог дана након уписа државних записа на одговарајуће рачуне хартија од вредности који се воде код Централног регистра, а по потреби пренос власништва се може вршити и након тога.

7. Номинална вредност државних записа који нису продати до 31. децембра 2015. године, преноси се са емисионог рачуна на рачун окончања емисије Републике Србије у Централном регистру.

8. Ова одлука ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у „Службеном гласнику Републике Србије”.

05 број 424-6784/2015
У Београду, 27. јуна 2015. године

Влада
Председник,
Александар Вучић, с.р.

УСТАВНИ СУД

4116

Уставни суд, Велико веће, у саставу: председник Суда Весна Илић Прелић, председник Већа и судије др Драгиша Б. Слијепчевић, др Марија Драшкић, др Томислав Стојковић, др Горан П. Илић, Сабахудић Тахировић, др Драган Стојановић и др Милан Марковић, чланови Већа, у поступку по уставној жалби И. Р. из Мужље, на основу члана 167. став 4. у вези са чланом 170. Устава Републике Србије, на седници Већа одржаној 28. маја 2015. године, донео је

ОДЛУКУ

Одбија се као неоснована уставна жалба И. Р. изјављена против решења Основног суда у Зрењанину И. 5689/12 од 5. новембра 2012. године и ИПВ(И). 411/12 од 7. децембра 2012. године због повреде члана 76. став 1. Устава Републике Србије, док се у преосталом делу уставна жалба одбацује.

Образложење

1. И. Р. из Мужље је, 21. децембра 2012. године, поднео Уставном суду уставну жалбу против решења Основног суда у Зрењанину И. 5689/12 од 5. новембра 2012. године и ИПВ(И). 411/12 од 7. децембра 2012. године, због повреде начела заштите националних мањина из члана 14. Устава Републике Србије, члана 75. Устава који садржи основне одредбе о правима припадника националних мањина и права на очување посебности из члана 79. Устава.

У уставној жалби је наведено да је у овом случају Основни суд у Зрењанину оспореним решењима подносиоцу ускратио право да се поступак води на мађарском језику као службеном језику

који је у равноправној службеној употреби на подручју града Зрењанина, сагласно члану 5. Статута града Зрењанина; да се веће тога суда у побитној другостепеној одлуци позвало на одредбу члана 95. ЗПП, чијој примени у конкретном случају нема места, јер одредбе овог члана, наиме, регулишу питања употребе језика странака и других учесника у поступку у коме је већ утврђен језик поступка, који се разликује од језика тих странака и других учесника у поступку; да се у конкретной ситуацији ради управо о одређивању језика на коме ће суд доносити своје одлуке, управљати поступком, обраћати се странкама, итд.; да је предлагач тражио да тај језик буде мађарски, пошто му то право гарантује Устав ове државе и пошто су за остваривање тог права на подручју града Зрењанина испуњени сви законски услови; да је позивање у побитном решењу на то да је поступак извршења писмени поступак, а да се одредбе члана 95. ЗПП односе на усмено општење у поступку, очигледан пример „промашене теме”; да када се тражи да језик поступка извршења буде мађарски, предлагач не тражи превођење, већ управо тражи да на мађарском језику буде донето решење о извршењу, јер то је право значење и смисао језика поступка извршења.

Подносилац је тражио да Уставни суд утврди да му је у поступку извршења повређено право на вођење поступка на мањинском језику.

2. Сагласно одредби члана 170. Устава Републике Србије, уставна жалба се може изјавити против појединачних аката или радњи државних органа или организација којима су поверена јавна овлашћења, а којима се повређују или ускраћују људска или мањинска права и слободе зајемчене Уставом, ако су исцрпљена или нису предвиђена друга правна средства за њихову заштиту. Поступак по уставној жалби се, у смислу члана 175. став 3. Устава, уређује законом.

У поступку пружања уставносудске заштите, поводом испитивања основаности уставне жалбе у границама истакнутог захтева, Уставни суд утврђује да ли је у поступку одлучивања о правима и обавезама подносиоца уставне жалбе повређено или ускраћено његово Уставом зајемчено право или слобода.

3. Уставни суд је, у спроведеном поступку, на основу навода уставне жалбе и приложене документације, утврдио следеће чињенице и околности од значаја за одлучивање у овој уставносудској ствари:

Основни суд у Зрењанину је оспореним решењем И. 5689/12 од 5. новембра 2012. године одредио извршење против извршног дужника, овде подносиоца уставне жалбе, ради намирена новчаног потраживања из извршне исправе и трошкова извршења.

Извршни дужник је поднео приговор против решења о извршењу, у коме је тражио да извршни судија усвоји овај приговор, укине побижано решење о извршењу, те-након тога као претходно питање утврди мађарски језик као службени језик поступка. Навео је да не пристаје ни на какво превођење било каквог писмена у овом судском поступку са српског на мађарски језик или обрнуто, нити да се користи тумач за мађарско-српски језик. Извршни дужник је истакао да одлично познаје и српски и мађарски језик.

Основни суд у Зрењанину је оспореним решењем ИПВ(И). 411/12 од 7. децембра 2012. године делимично усвојио и делимично одбио приговор извршног дужника, те је преначио решење о извршењу у делу у коме је одлучено о трошковима извршног поступка, тако што је одбио као неоснован захтев извршног повериоца за накнаду трошкова извршног поступка, док је у преосталом делу решење о извршењу потврдио. У образложењу оспореног решења је наведено: да према одредбама члана 95. ст. 1. и 2. Закона о парничном поступку, странке и други учесници у поступку имају право да на рочишту и приликом усменог предузимања процесних радњи пред судом употребљавају свој језик, а ако се поступак води на језику који странке, односно други учесници у поступку не разумеју, обезбедиће им се, ако то захтевају, усмено превођење на језик који разумеју онога што се износи на рочишту, као и усмено превођење исправа које се на рочишту користе ради доказивања; да је одредбом члана 97. став 1. ЗПП прописано је да странке и други учесници у поступку подносе суду своје тужбе, жалбе и друге поднеске на језику који је у службеној употреби у суду; да према одредби члана 28. Закона о извршењу и обезбеђењу, у извршном поступку суд, односно извршитељ поступа искључиво на основу поднесака и других писмена, а извршитељ поступа и на основу судске одлуке и општег овлашћења извршног повериоца, ако овим законом није другачије прописано; да имајући у виду напред наведену законску одредбу о праву на употребу свог језика на рочиштима у парничном поступку, где је принцип усмености врло важан, странка приликом усменог предузимања процесних радњи има право да на рочишту и приликом усменог предузимања процесних радњи пред судом употребљава свој матерњи језик; да је извршни дужник 15. новембра 2012. године сачинио поднесак који је означио као приговор на решење о извршењу тога суда број 22 И. 5689/12 од 5. новембра 2012. године, и то на српском језику, ћириличким писмом, односно на језику који је у службеној употреби у суду као државном органу Републике Србије; да се, дакле, извршни дужник сходно напред цитираним законским одредбама, определио за српски језик, као језик поступка у овој извршној ствари; да како се извршни поступак заснива на начелима писмености, а не на начелу усменог општења, како је то предвиђено чланом 95. ЗПП у парничном поступку, а уз одсуство разлога предвиђених одредбом члана 42. Закона о извршењу и обезбеђењу, веће је нашло да је изјављени приговор извршног дужника неоснован у делу главног потраживања извршног повериоца; да међутим, није било основа за досуђење трошкова извршном повериоцу на терет извршног дужника у износу од 6.000,00 динара, и то на име састава предлога од 1. новембра 2012. године, с обзиром на то да извршни поверилац није определио свој захтев за досуду трошкова у номиналном износу на име састава поднеска, како је то уређено одредбом члана 163. став 2. ЗПП. Из тог разлога, приговор извршног дужника у том делу је ваљало усвојити, па је веће предлог извршног повериоца за досуђење трошкова извршног поступка одбио као неоснован.

4. За оцену навода и разлога уставне жалбе са становишта Уставом зајемчених права на чију повреду се подносилац уставне жалбе позива, битне су следеће одредбе Устава и закона:

Одредбама Устава је утврђено: да је у Републици Србији у службеној употреби српски језик и ћирилично писмо, а службена

употреба других језика и писама уређује се законом, на основу Устава (члан 10.); да се припадницима националних мањина јемчи равноправност пред законом и једнака законска заштита (члан 76. став 1.); да у срединама где припадници националних мањина чине значајну популацију, државни органи, организације којима су поверена јавна овлашћења, органи аутономних покрајина и јединица локалне самоуправе воде поступак и на њиховом језику (члан 79. став 1.); да свако има право да користи свој језик у поступку пред судом, другим државним органом или организацијом која врши јавна овлашћења, када се решава о његовом праву или обавези и да незнање језика на коме се поступак води не сме бити сметња за остваривање и заштити људских и мањинских права (члан 199.).

Законом о службеној употреби језика и писма („Службени гласник РС”, бр. 45/91, 53/93, 67/93, 48/94, 101/05 и 30/10) је прописано: да на територији јединице локалне самоуправе где традиционално живе припадници националних мањина, њихов језик и писмо може бити у равноправној службеној употреби, да ће јединица локалне самоуправе обавезно својим статутом увести у равноправну службену употребу језик и писмо националне мањине уколико проценат припадника те националне мањине у укупном броју становника на њеној територији достиже 15% према резултатима последњег пописа становништва, као и да службена употреба језика националних мањина из става 1. овог члана подразумева нарочито коришћење језика националних мањина у управном и судском поступку и вођење управног поступка и судског поступка на језику националне мањине (члан 11. ст. 1, 2. и 3.); да се првостепени управни, кривични, парнични или други поступак у коме се решава о правима и дужностима грађана води на српском језику; да се поступак из става 1. овог члана може водити и на језику националне мањине који је у службеној употреби у органу, односно у организацији која води поступак; кад у поступку учествује једна странка – припадник националне мањине, поступак се, на њен захтев, води на језику националне мањине који је у службеној употреби у органу, односно организацији која води поступак, кад у поступку учествује више странака чији језици нису исти, поступак се води на једном од језика који су у службеној употреби у органу, односно организацији која води поступак о коме се стране споразумеју; да ако се странке не споразумеју о томе на ком ће се језику водити поступак, језик поступка одређује орган, односно организација пред којом се води поступак, осим ако једна од странака захтева да се поступак води на српском језику, у ком случају ће се поступак водити на том језику (члан 12.); да странка у поступку чији језик није утврђен као језик поступка има права утврђена у чл. 16. и 17. овог закона (члан 14. став 2.); да на подручјима на којима језици националних мањина нису у службеној употреби, органи, односно организације који воде поступак дужни су да припадницима националних мањина који код њих остварују своја права и обавезе обезбеде – 1) да у поступку код ових органа и организација употребљавају свој језик и писмо, 2) да на свом језику подносе молбе, жалбе, тужбе, предлоге, представке и друге поднеске, 3) да им се на њихов захтев достављају на њиховом језику отправци решења, пресуда и других аката којима се решава о њиховим правима и обавезама, као и сведочанства, уверења, потврде, и друга писмена, те да ће се сматрати да постоји захтев из тачке 3. става 1. овог члана и ако је поднесак поднет на језику националне мањине (члан 16.).

Чланом 5. Статута града Зрењанина („Службени лист града Зрењанина”, бр. 26/13, 37/13, 11/14, 20/14 и 28/14) је прописано да је на територији града у службеној употреби српски језик и ћирилично писмо, а на територији града у службеној употреби су и језици националних мањина: мађарски, румунски и словачки језик и њихова писма.

5. Подносилац уставне жалбе се позвао на повреду права на очување посебности зајемченог чланом 79. став 1. Устава, којим је, између осталог, утврђено да у срединама где припадници националних мањина чине значајну популацију државни органи, организације којима су поверена јавна овлашћења, органи аутономних покрајина и јединица локалне самоуправе воде поступак и на њиховом језику.

Уставни суд указује да је наведено право из члана 79. став 1. Устава конкретизовано и да се штити у смислу Закона о службеној употреби језика и писма.

Уставни суд констатује да у изузетним ситуацијама не мора бити везан правном карактеризацијом чињеничног стања коју је дао подносилац уставне жалбе (видети пресуду Европског суда за људска права *Guerra and Others v. Italy*, бр. 116/1996/735/932, од 19. фебруара 1998. године, став 44.), те сматра да је прикладније

да оцењује уставну жалбу, с обзиром на њену садржину, у односу на члан 76. став 1. Устава, којим је утврђено да се припадницима националних мањина јемчи равноправност пред законом и једнака законска заштита, а што конкретном случају подразумева да свако има право да користи свој језик у поступку пред судом, другим државним органом или организацијом која врши јавна овлашћења, када се решава о његовом праву или обавези и да незнање језика на коме се поступак води не сме бити сметња за остваривање и заштиту људских и мањинских права (члан 199. Устава).

У конкретном случају подносилац уставне жалбе је као извршни дужник у извршном поступку, у изјављеном приговору тражио да мађарски језик буде језик поступка, а који језик је у равноправној службеној употреби у Основном суду у Зрењанину. Закон о извршењу и обезбеђењу („Службени гласник РС”, бр. 33/11 и 99/11) (у даљем тексту: ЗИО) конкретно не прописује одредбе о употреби језика у тој врсти поступка, па се, стога, сагласно одредби члана 10. наведеног закона, сходно примењују релевантне одредбе Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, број 72/11) (у даљем тексту: ЗПП). Члан 6. ЗПП садржи процесно начело према коме је у парничном поступку у службеној употреби српски језик и ћирилично писмо, други језици и писма се службено употребљавају у складу са законом, а у судовима на чијим подручјима живе припадници националних мањина су у службеној употреби и њихови језици и писма, у складу са Уставом и законом. У конкретном случају, то су цитиране одредбе Устава (чл. 10. и 79.), као и Закон о службеној употреби језика и писма.

Међутим, Основни суд у Зрењанину је оспореним решењем ИПВ(И). 411/12 од 7. децембра 2012. године одбио наведени подносиоцев захтев. У образложењу оспореног решења, приликом одбијања подносиоцевог захтева, наведени извршни суд се позвао на одредбу члана 95. ЗПП, те је навео и то да је извршни дужник сачинио поднесак који је означио као приговор на решење о извршењу тога суда, и то на српском језику и ћириличким писмом, односно на језику који је у службеној употреби у суду, те се он определио за српски језик, као језик поступка у овој извршној ствари. По ошени Уставног суда, наведено правно становиште извршног суда нема утемељење у релевантним парничним процесним одредбама. Уставни суд налази да се извршни суд није сходно позвао на процесно начело из члана 6. ЗПП који говори о службеној употреби језика у поступку и упућује на примену Закона о службеној употреби језика и писма, а који прописује услове за вођење поступка на језику националне мањине који је у службеној употреби у суду (члан 12. ст. 4–6.). Извршни суд се позвао на члан 95. ЗПП који прописује могућност употребе језика странке у поступку, а што није био подносиоцев захтев. Затим, Уставни суд даље оцењује да се подносилац уставне жалбе није определио за српски језик као језик поступка у предметној извршној ствари, тиме што је поднео приговор на српском језику. За вођење поступка на језику националне мањине који је у службеној употреби у суду, потребно је, између осталог, да се постави такав захтев, а што је подносилац учинио у поднетом приговору против решења о извршењу. Извршни суд по захтеву подносиоца као извршног дужника није претходно расправно питање на ком језику ће се водити ова врста судског поступка.

Независно од наведеног, Уставни суд оцењује да овакво поступање и закључивање извршног суда у погледу захтева подносиоца као припадника националне мањине за вођење извршног поступка на мањинском језику, није довело и до повреде његових уставних права. За утврђивање повреде Уставом зајемченог права потребно је сагледати да ли је извршни поступак у целини био правичан. Уставни суд најпре указује да је чланом 12. став 2. Закона о службеној употреби језика и писма прописано да се првостепени управни, кривични, парнични или други поступак у коме се решава о правима и дужностима грађана може водити и на језику националне мањине који је у службеној употреби у органу, односно у организацији која води поступак. Значи, не постоји апсолутна обавеза суда као државног органа да води поступак на мањинском језику, када као странка учествује припадник националне мањине.

Затим, истим законом је прописано да се поступак може водити на језику мањине који је у службеној употреби у суду и уколико у њему учествује више странака, под условом да се странке споразумеју да се поступак води на том језику, а уколико до таквог споразума не дође, а једна од странака захтева да се поступак води на српском језику, поступак ће се водити на српском језику. Дакле, поред захтева подносиоца уставне жалбе да језик поступка буде

мађарски језик, било је неопходно да такав захтев прихвати и извршни поверилац, односно да постоји споразум међу њима о вођењу извршног поступка на мађарском језику.

На крају, као најважније, Уставни суд оцењује да одредба члана 6. став 3а Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода садржи стандард „на језику који разуме”, а не на матерњем језику. Иако је овај стандард утврђен у кривичноправној ствари, он се може применити и у грађанским поступцима. Дакле, циљ наведеног стандарда јесте разумевање језика на коме се судски поступак води, разумевање језика на коме се утврђују права и обавезе за странку. Такође, и сам Устав Републике Србије утврђује да незнање језика на коме се поступак води не сме бити сметња за остваривање и заштиту људских и мањинских права (члан 199. став 1.). Подносилац уставне жалбе је сам приговор против решења о извршењу саставио на српском језику и ћириличком писму и у том правном средству је навео да одлично познаје српски језик. Значи, подносилац уставне жалбе је разумео решење о извршењу и обавезе које се њему утврђују оспореним актом, те је делотворно и ефикасно користио право на приговор против оспореног решења о извршењу (подносилац је оспорио решење о извршењу само у делу у коме је одлучено о трошковима извршног поступка, а не у погледу главног потраживања, и у том делу извршни суд је усвојио подносиоцев приговор и правноснажно одбио захтев извршног повериоца за накнаду трошкова извршног поступка). Затим, Уставни суд указује да је подносилац уставне жалбе имао својство извршног дужника у предметном извршном поступку. Циљ извршног поступка јесте намирење потраживања извршног повериоца и поступак је у потпуности подређен остваривању права и интереса извршног повериоца. Извршни поступак се покреће управо због тога што извршни дужник у паричном року није поступио у складу са обавезом из правноснажне судске одлуке (извршне исправе). Решењем о извршењу само се одређује принудно извршење материјалне обавезе која је већ утврђена у извршној исправи, што је случај и у конкретном предмету. Подносилац у уставној жалби није навео да му је у фази одређивања извршења евентуално наметнута суштински нова материјална обавеза која нема основ у извршној исправи, односно да је таква обавеза престала правно да постоји. Сам парнични поступак који је вођен пред Основним суду у Зрењанину, у коме је утврђена обавеза подносиоца уставне жалбе, водио се на српском језику, а подносилац није ставио захтев за вођење тог поступка на мађарском језику.

Полазећи од напред наведеног, Уставни суд је утврдио да подносиоцу уставне жалбе оспореним решењима Основног суда у Зрењанину И. 5689/12 од 5. новембра 2012. године и ИПВ(И). 411/12 од 7. децембра 2012. године није повређен члан 76. став 1. Устава, којим је утврђено да се припадницима националних мањина јемчи равноправност пред законом и једнака законска заштита. Стога је Суд уставну жалбу одбио као неосновану, сагласно одредби члана 89. став 1. Закона о Уставном суду („Службени гласник РС”, бр. 109/07, 99/11 и 18/13 – Одлука УС), одлучујући као у првом делу изреке.

6. Подносилац је уставну жалбу поднео и због повреде члана 14. и члана 75. Устава. Уставни суд најпре указује да члан 14. Устава не предвиђа ниједно људско или мањинско право, те стога не може бити основ за подношење уставне жалбе, док члан 75. Устава не садржи неко конкретно мањинско право, већ се у овој уставној норми говори начелно о индивидуалним и колективним мањинским правима. Имајући у виду наведено, Уставни суд је одбацио уставну жалбу у том делу, сагласно одредби члана 36. став 1. тачка 7) Закона о Уставном суду, јер нису испуњене Уставом и Законом утврђене претпоставке за вођење поступка, решавајући као у другом делу изреке.

7. Такође, Уставни суд је, сагласно одредби члана 49. став 2. Закона о Уставном суду, одлучно да се ова одлука објави у „Службеном гласнику Републике Србије”, имајући у виду њен значај за заштиту уставности и законитости и људских права и слобода.

8. На основу свега изнетог и одредаба члана 42б став 1. тачка 1), члана 45. тачка 9) и члана 46. тачка 9) Закона о Уставном суду, као и члана 89. Пословника о раду Уставног суда („Службени гласник РС”, број 103/13), Уставни суд је донео Одлуку као у изреци.

Број Уж-9817/2012

Председник Већа,
Весна Илић Прелић, с.р.